

Personalespørgsmål.

(Dagsordenens punkt 66 a, b og c).

FN-pagtens art. 101 foreskriver bl. a., at FNs personale udnævnes af generalsekretæren i henhold til de af generalforsamlingen fastsatte regler. Endvidere bestemmes det i nævnte artikels stk. 3, at det afgørende synspunkt for ansættelse af personalet og for fastsættelsen af tjenestevilkårene skal være nødvendigheden af at opnå den højeste grad af dygtighed, sagkundskab og retskaffenhed. Der skal også tages passende hensyn til vigtigheden af at rekruttere personalet på en så omfattende geografisk basis som muligt.

Hensynet til en ligelig geografisk repræsentation i sekretariatet har i de senere år givet anledning til vanskeligheder, fordi en række nye medlemsstater ikke ser sig rimeligt repræsenteret på de forskellige trin af embedsstigen. Hertil kommer forholdet mellem karrierepersonale i FNs tjeneste og personale ansat på kortere åremål (3-årskontrakter). Østlandene ønsker ud fra deres særlige forudsætninger et så stort kontraktansat personale som muligt, men herimod taler dels, at en række vigtige nøglestillinger allerede er besat med karrierepersonale, og dels at organisationens effektivitet formentlig vil lide under for hyppige skift på de vigtigste poster.

På 17. samling skete der et betydeligt fremskridt ved vedtagelsen af resolution 1852 (XVII) af 19. december 1962, der fastlagde nye kriterier for ansættelse af den del af personalet, som er underlagt det geografiske fordelingsprincip. Resolutionen pålagde generalsekretæren at rapportere til 18. samling om udviklingen.

Af hans beretning til 18. samling fremgik det bl., at der pr. 31. august 1963 var 1389 stillinger under det geografiske fordelingsprincip, nemlig 19 personer i undersekretær-kategorien, 113 i direktør og „principal officer“ kategorien og 1257 i den professionelle kategori, og at antallet af nationaliteter i sekretariatet var forøget i det siden 17. samling forløbne år. Ved nyansættelser var der lagt vægt på at engagere personale fra „underrepræsenterede områder“. Selv om beretningen blev modtaget med gennemgående tilfredshed, var en række lande dog fremdeles utilfredse med visse områders repræsentation, og dette førte til fremlæggelse

af et resolutionsforslag, med 16 sponsorer, hvoriblandt Indonesien, Æthiopien og Philippinerne.

Heri henvistes der til resolution 1852 (XVII), og i den operative del opfordredes generalsekretæren til at arbejde videre på, at alle medlemsstater repræsenteres i sekretariatet indenfor de professionelle (akademiske) tjenestettrin, samt til at tage en ligelig fordeling blandt hvert områdes medlemsstater i betragtning ved rekrutteringen af personale og navnlig indenfor direktørkategorien og derover.

Efter nogen debat vedtog 5. udvalg dette forslag, som adskillige skønnede overflødigt i betragtning af, at generalsekretæren havde gjort gode fremskridt i henhold til de opstillede retningslinjer. Vedtagelsen skete med 69 stemmer for, 8 imod (østlande og Cuba) medens 3 afstod (Ungarn, New Zealand og Rumænien). I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen med 86 stemmer for, ingen imod, medens 11 lande afstod. (A/RES/1928 (XVIII)).

I en tale i udvalget den 12. november 1963 gav den danske repræsentant (*fhv. udenrigsminister Ole Bjørn Kraft*) tilslutning til generalsekretærens beretning og udtalte bl. a., at 17. samling havde vundet betydeligt terræn, da den vedtog resolution 1852 (XVII) som fremtidig retningslinje i personalespørgsmål. Fordelen ved denne politik kunne tydeligt aflæses i generalsekretærens beretning.

Videre udtalte han, at den danske delegation fremdeles var af den opfattelse, at antallet af kontraktansat personale ikke måtte overstige 25 pct. af staben, og han tog afstand fra ethvert forslag om at gøre kontraktansættelse på åremål til det ledende princip ved personaleansættelse. I denne forbindelse tilsluttede han sig en af den amerikanske repræsentant fremsat kritik af de lande, som ikke stillede kvalificeret personale til rådighed for FN på ubestemt tid.

Efter nogle bemærkninger om nødvendigheden af en god arbejdsmoral og tilfredshed i sekretariatet udtalte den danske repræsentant videre, at FN var en stor organisation, der fortsat udvidedes, hvorfor det altid ville være vanskeligt at skabe et internationalt sekretariat. Han troede imidlertid, at den af generalsekretæren bebudede konsoli-